

Es Ca d' Inca
Sr. D. Ramón Soler de la Plana.
Ribera.
Palma

Es Ca d' Inca

Lladrarà cada diumenge mentres li donin que menjar

Redacció y Administració C. de Mallorca n.º 1.

ESPAÑA: UNA PÉSETA CUATRIMESTRE: ESTRANJER: DUES IDEM IDEM.

PAGO PER ADELANTAT

ANDRAIG Y... TROYA

COME conseqüència dels articles que publicarem sobre els «Pobles de Mallorca», qu' han tengut bastantia ressonancia, una persona de carrera nos ha enviat uns *apuntes* referents a Andraig publicats en un periòdich per un *Excursionista*, perque arre-glats algun tant los publicassem. Encara qu' aquets *apuntes* no tenen res que veure amb aquells articles ortografichs, atesa sa bona intenció d' aquell amich nostre, direm just quatre paraules perque ell ni nigú se fiy de lo que diga algun *excursionista* y menos a demunt un *periòdich*; puis mos consta de cert que n' hi ha que *escriuen* sobre historia y apenes han lletjit cap autor, ni han entrat dins cap arxiu. Avuy passa de ver entre certs periodistes aquell adagi mallorquí: Qui manco hi sab, mes hi diu.

Amb s' encarament de donar a una població sa preeminencia o gloria de s' antigüedat, moltes vegades s' ha sacrificada sa veritat històrica, suplint sa falta de dats amb tradicions fabuloses, o capritxoses etimologies. Casi, casi pegàrem d' esquena, quant lletjirem en els citats *apuntes* que sa paraula Andraig ve d' origen grech y que s' antigüedat d' aquest poble *nada menos* se remunta al incendi y destrucció de Troya. En quant a s' etimologia, el cronista Dameto, a qual font molt tərbola y poch fresca begué l' *excursionista*, diu «qu' uns derivan aquest nom de la paraula grega *anir andros*, que significa homo esforsat; y altres les pareix que s' ha de pren-

de del vocable *anthrax*, que significa carbó». En lloch d' escriurer axò, val més dir amb En Quadrado qu' es d' origen arabich de significació desconeguda. — En quant a remuntar s' antigüedat d' aquest poble a sa destrucció de Troya es... no tocar dins Mallorca. Segurament que l' autor se fundaria en la famosa interpretació de Pantaleu, qu' alguns somian que ve del grech *penta laos*, cinch pobles; pero aquesta interpretació es refuada fins y tot pel *mismissim* Dameto, qu' amb això tengué mes crítica qu' els seus anofadors.

Sa població de Mallorca mes antiga de totes, segons els bons crítichs, es la de *Boquer*, poble fundat p' els Egipcis uns 1700 anys antes de Cristo, a n el comensament del Cap de Formentor. Després ja venen amb antigüedat *Palma y Pollentia* ciutats romanes que no foren edificades fins l' any 121 antes de Cristo. A pesar de tot, el credul Dameto s' esforsa en demostrar que Pellen-tia, paraula llatina tan clara y hermosa, ve del grech *polli*, ciutat, y arretglét.

Donant aquella antigüedat a n el poble d' Andraig, que per cert no mereixia tal insulto, es suposarló més antich qu' aquets monuments ciclopichs, vulgarment coneguts ab so nom de *clapers dels gegants* (*) que segons els

(*) Aquets monuments ciclopichs formats de pedres que pesan 300 quintás y encare més, se diuen clapers dels gegants, perque segons la Mitología dels grechs foren construïts p' els Ciclops que eran uns gegants que no mes tenian un ull en el front. De totes maneres es cert que havia de ser construït per una rassa molt robusta, donchs aquets monuments després d' haver vist passar 30 sigles, encare umplen el cor del arqueolech d' un respectuós entusiasme y d' un cert temor y espant, axi com fa poch el mos ompli a nòltros sa vista d' una partida de *Talayots de Bintraria* que formen com un poblet.

arqueolechs moderns tenen uns 3000 anys d' eczistencia, y sa destrucció de Troya p' els grechs sa remunta al any 1184 antes de Cristo, y per lo tant ja faia 3088 anys que hi hauria andritxols que caminarian p' el *mon del Pantaleu de Mallorca* amb un «peu descals». Oh felices fills del antich y honorable poble d' Andraig! si arribau a conexer el vostro *pretèrit historiador*, feislí un monument a demunt sa Dragonera, que be s' ho mereix per havervos fet inmortals!

Respecte dels quatre atachs que féran els moros a dita vila en el sigle XVI y que mos indica el nostro amich, per desgracia no admeten cap classe de dupte, donchs foren historiats pel notabilissim cronista que vivia en aquell temps Don Juan Binimelis Prevere y publicats fa pochs anys per D. Alvaro Campaner, y per axò mos considerám dispensats de publicar, encare que los posseim, dits episodis.

Dexant alguns *apuntes* més que no tenen importancia, per no molestar mes als nostros lectors acabarem diguent que també es cert qu' en la fantástica Dragonera hi havia un convent de Monjos de la Trapa, que fonch fundat a principis del sigle passat, quant En Napoleón invadí l' Espanya y fe seurer en el trono dels Carlos y dels Felips al seu germá En Pep Botelles. En aquella soledat y silenci solament turbat per l' àguila marina y pels temporals, visquesen no més uns 25 anys aquells bons monjos, dexant aquell convent avuy tot ruines, casi com la ciutat de... Troya.

P.

CORPUS

RECORT

Oh santa poesia, verge hermosa,
reyna del ideal, llum del altar,
jo te invocho com á mare carinyosa
invoca ab plant dolcíssim,
l' auccellet que no pot son vol alçar.

Tu que lo vol de l' águila traspasas
y los estels y sols vas recurrent,
tu que'n l'amor de Déu mon cor abrasas,
la força creadora
dona avuy á mon dèbil pensament.

Donam del Maig totes les flors plegades
y del Abril los primerenchs rosers,
que dintre'l Juny se fan les enramades,
y la hermosa ginesta
s' escampa per les plasses y carrers.

Los balcones revestits de sederia,
per tot arréu senyeres van volant,
es la festa de Déu, es lo gran dia
avuy es Corpus Christi,
de goig van les campanes brandejant.

Lo Déu dels tabernacles surt á fora
per sos Estats com Rey conqueridor;
extenguem rams y paumes que are's l' hora:
Ell tras de un vel s' amaga
perquè poguem mirar-lo sens temor.

Los seus capdills de gala 'l precehexen
entre los sons de música triomfal;
les tropes rendint armes lo seguexen:
es Rey de los exércits,
les lo Sant Déu, Sant fort, Sant immortal

Miráu la multitud com s' arrengrera
esperant la solemne processó,
os caballs com axampliar la carrera,
y ab sa vesta morada
lo veguer de la Seu ab lo penó.

Y venen los obrers ab faç modesta,
portant lo ciri en les honrades mans;
de la fe de son cor fentne protesta
de que al venir la prova
de los martres serian bons germans.

Y après los penitents ab creus seguexen
himnes al Déu de Redempció cantant,
y emblemes y misteris aparexen,
de Santes Escriptures
los fets y les himatges recordant.

Y los anacoretés que l' historia
ab tosca vestidura nos descriu,
los Angels y 'ls Arcangels de la gloria,
Sant Miquel ab sa espasa
y les castes esposas del Déu viu.

Los nens de cares rossés y rioleres
ab llurs cabells á tall de serafi,
los uns ab rams, los altres ab paneres,
ab graciosas girades
les gayes flors llançantne pe 'l camí.

Los gonfalons y creus brillan al ayre,
forman creuhada 'ls nobles cavallers,
del pur incens entre la rica flayre
d' Adonai la tenda
portan con los levitas pels carrers.

Ja ve'l Déu dels Patriarques y Profetes,
ja ve, ja ve lo Rey de l' Israel,

y cauen con á pluja flors desfetes,
tot lo mon s' humiliia
pe 'l que Totpoderós está en lo cel...

¡Oh sacrament August, alabat sies
per tot arréu y per l' eternidat!
beneheix nostres morades, nostres vies,
y de l' ánima esborra
esborra, oh Deu, la sombra del pecat.

Avuy dintre la llar del rich y'l pobre
de la hospitalitat crema 'l caliu,
y apar que juvenesa 'l mon recobra,
que ix lo Sol de justicia
y tót quant ilumina tot sonriu,

Avuy los reys deposin sa corona
vasallatge rendint al gran Senyor
que funda los imperis y los dona,
y com si tronxés lliris
pot enrunar dels tronos l' esplendor.

Avuy la fe s'imposa ab valentia
fins sobre 'ls cors mes' durs y pervertits;
y l'ayre diu per tot: Alabat sia
Cristo que reina y mana;
rendimli les potencies y sentits.

«Jó som la llum; la veritat y vida,
som lo qui es,—digué,—principi y fi;
aço es mon cos, menjau que se us convida;
aço es ma sanch, beveula,
y per la eternitat viu, eu ab Mi.»

† Victoria PENYA d'AMER.

IMPRESSIONS

S'altre dia vaig acompanyá el Sr. Vicari á aydá á bé morí á una joveneta. Sis anys feya que patia sense veure més sol qu'el esmortehit qu'entrava dins caseua, ni hale-nar altre ayre qu'el fret y humit de la seua cambra.

¡Sis anys de sufrir, Deu meu! ¡Y encara hi haurá qui diga qu'el mon es un jardí? Si es jardí sols espines y carts tengué per ella. No va criar cap floreta la terra qu'ella pogués cullir en no esser les qui crexían dins un test, y qu'ella regava en les seues llagrimes. No havia encara obert els ulls á les il-lusions y esperances de la vida, cuant la mort posá demunt élla l'arpa de tigre; havia començat á minar la seua existencia, aixís com mina el mar amb les seues onades els penyals y roques de la ribera. ¡Pobre flor, tenia, ja abans de obrirse, el capell corcat y podrit! També ho jo'ria dir ella, com ho deya lo pacien-tíssim Job: «Perqué, Deu meu, havia de venir al mon, si sols havia de beure lo ca is de la amargura, si sols havia de cullir espines?»

El Sr. vicari la visitava amb frecuencia; era la seua auvelleta estimada, que sempre ho son per éll la desgracia y la miseria. L'animava á pensar en Deu, qui mos crea, centre inamovible d'es nostros cors. Ten paciència, li deya, que Deu conta tes llagrimes y patiments per pagarlos te allá en el cel. ¡Ten paciència! hermoíssimes paraules que diu la sè á la seua germana l'Esperança; res més que paciència havia menester per sufrir amb resignació los pa-timents de la seua llarga malaltia.

Era ja el vespre.

Entrarem dins la seua cambra. Son pare, assegut al capsal, feya esforços per retenir les llágrimes qui corrian per les seues galtes torradas p'el sol. Sa mare anava y venia sense sabre que feya. Les vehinades tristes y ploroses estaven defora, omplint tota la casa: no volian turbar aquells moments solemníssims en que el sacerdot, amb nom de Deu, diu á l'ánima qu'es pre-pari per compareixer á devant Deu y ser jutjada: proficiscere, anima cristiana.

Tot-d'una qu'entrarem mos mirá la malalta amb ulls esglayats y esmortehits; estenia els braços, com si volgués alinyar a mort que ja s'acostava; volia aixecarse per fugir de la mort que ja l'estrenyía dins el seus braços frets. ¡Vans esforços de la humanitat, qui, per més que fassi, per més que regatetgi la ciencia, sempre caurá baix de la falç de la mort!

El Sr. vicari li demaná si estava conten-ta ¡Qu'havia de respondre? Si: ella estava contenta d'arribar prest al cel per qui sos-pirava; élla estava contenta de porer oferir al Bon Jesus un ramell de les seues esp-nes: res més qu'espines poria, oferir-vos; pero, Vos, ¡oh Deu meu! les estimareu tant y tant que coronareu vostre testa de Rey, no amb corona de flors qui prest se marceixen y esfullan, sino amb espines qui may se mostían y que cubriren vostres espatles de hermoíssima purpra.

La malalta escoltava al missatger de Deu, obrint los ulls que prest s'havían de clou-er, per no tonarse obrir més en el mon que si s'havían de tancar, per obrir-se sols en el cel. aon serem consemblants á Deu, perque el veurem axis com Éll es.

El pit de la malalta s'aixecava molt amunt, alenant fort y espés: eran les der-reres clarors d'una vida que s'apagava: era la lluyta suprema entre la vida y la mort. ¡Ay! ¡Tot ho veig negre! deya la malalta: era la mort qui ja s'acostava. per això s'entelaren els seu ulls y tot ho veyá negre.

Encengueren una candela y el Sacerdot comença á llegir la recomandació de l' ánima. Sa malalta encara ho poria escoltar, encara ho escoltava. Estava quieta; parexia que la mort havia retirat la seua arpa, com si volgués fruir amb los seus desconsols y patiments: era la calma que precedeix á la tempestat.

Proficiscere, anima christiana, deya el Sacerdot, y com si la mort sentís eixes pa-raules y volgués obehir de sopte 's llança sobre la víctima, fixa els jonolls demunt son pit y ajopintse li estreny el coll amb es seues ungles per aufagarla. ¡Ay ay! Deu meu! deya la malalta, passiejant la vista per dins la cambra y posantla demunt el Sacerdot parexia demana li auxili. No era estrany que trobas nasa amarch el glop de la mort; també l'havia trobat son Mes-tre: «Pare meu, si pot ésser, alinyau de mi aquest calis.»

¡Deu meu, Deu meu! paraules dolcissi-mes com l' Esperança, qu' enclouen tot un mon de desitjos, y a n' aquí mos aferram,

com el naufragi á port del vaixell destròcat per la tempesta. Però era per demés: l' auba per ella ja no s' vestiria més de color de rosa; s' havia esclipsada per no tornar lluir més l' estrella de l' esperança.

¿Ho conegué la malalta?—No ho sé; però lo qu' es cert que ja no tornà a mirar amb aquella inquietut y desconhort d' abans, no pens pen. á en la terra. Demaná un S. Cristo, áncora puríssima, esperança certa d' es nostros cors, y que serveix de base y fonament á les aspiracions d' un' ànima cristiana. Amb Vos volia, Deu meu, pujar l' empitada y coster dels trebays; necessitava un qui li aydas; necessitava un Simó Cirineu.

Tot-d' una qu' el tengué el besa; l' estrenyia quantre el seu pit que prest, molt prest deixaria de bategar. dientli: Basta, Deu meu, basta, basta. Però no bastava; com Ell havia de pujar fins els cim de la montanya dels patiments y trebays, y crucificarhi també, allá dalt, totes les seues esperances havia de pujar primer el Golgota abans d' el Tabor aont hi trobaria el descans, l'alegría, la pau, aixís com Ell troba en la Creu el tronó, des d' ont regeix y governa els cors: regnavit a ligno Deus.

S' acostava l' instant suprem d' el sacrifici. Començava el seu cor á bategar molt espés, com un rellotje sense pesos; les seues mans, jelades ja p' el bes de la mort no poren sostenir el S. Cristo. ¿Com ho farà? Més que may el necessita ara que la costá es més espriva. ¿Pujará sens Ell? -Ah, no, no: posaulo 'm demunt; donau-m' el á besar diu amb veu que per moments s' apaga.

Se posá quieta. Una llàgrima tremola en les seues pipelles: aixís plorant se despedeix de la vida. Gira els ulls cap a sos pares qui ploraven silenciosament, aixís com plora la fe consolada per la Resignació y se dorm dolçament amb el Senyor.

Dins la cambra mortuoria se sent aleiteix: son els angels qui venen per acompanyarla á les regions eternal. Vola cap al cel, y era d'esperar, perque la casa qu' habitan el angels, ¿no es per ventura el cel?

Cuant sortiam de la casa era tart, molt tart. Dormia el poble dins un silenci imponent, interromput sols p' els grins qui giscaven per dins el rostoll. El cel estava encortinat amb negres nuvols, qui semblaven els animals fantástiehs de la mitologia pagana; qualque estrella pipelletjava per entre els niguls.....

Un desheretat del mon.

CRONICÓ

Maig de 1904

Dia 20.—En el Consey de ministres queden aprovats els presuposts y sa fica el dia 28 pera l' apertura de Corts.—En els Jochs floral de Córdoba el Sr. Canalejas pronuncia un discurs literari ab rivets anticlerals.

—A Port Arthur un acorasat y un creuer japonés toquen a unes mines, y se'n

van a pique al ter aquestes s' explosió. De ses tripulacions moren uns 500 homos.—Ab ècsit molt discutit y poch satisfactori s' estrena a París el drama *Electra*, d' en Galdós.—A la protesta del Vaticá se li concedeix en tota Europa transcendental importancia y es objecte de comentaris.

Dia 21.—El periodista mallorquí D. Joan Torrandell dona sa quarta conferencia en el Ateneu Barcelonés, desarrollant el tema: «Un aspecte de la política catalana».

—El Sr. Moret dona en el Ateneu una conferencia sobre sa crísis agraria a Andalússia, hi asisteix el Rey.—Inauguració del segón Congrés naval. També el Monarca honra s' acte en sa asistencia.—El president del Congrés presideix sa sessió de clausura de l' Assamblea de metjes titulars.—En un mitin que celebren el ferroviaris acorden donar per acabada sa vaga.—Se'n va a Vendrell el ministre d' Agricultura pera inaugurar ses sessions del Congrés agrícola.

—El general Stoessel fa una sortida desde Port Arthur y causa grave derrota a n-els japonesos, que tengueren 1.000 baixes. Se diu, encara no s' ha comprovat, que'l tren en que viatjava el Czar de Russia fonch objecte d' un atentat, sens conseqüencies.

Dia 22.—D. Alfons XIII presideix en l' academia de Belles Arts sa recepció del academich D. Jusep López Salaberry.—A Vendrell te lloch s' inauguració del Congrés agrícola. El Sr. Allendesallazar ofereix en nom del Govern apoyar els interessos agrícolas del país.—A Barcelona se reuneix s' Assamblea catalanista.

—A Lisboa se verifica s' inauguració del Congrés internacional marítim y de l' Esposició oceanografica.

Dia 23.—Ses fiyes de María de l' església de la Concepció de Palma, ab objecte de solemnizar el cincuentená de sa proclamació del dogma de la Puríssima Concepció, realissen una peregrinació a Nostre Senyora de Gracia; també s' uneixen a ella ses fiyes de María d' Algaida y Liuchmajor.

—El ministre d' Agricultura arriba a Saragossa y visita sa Granja agrícola.—Sa conferencia d' avuy en el Ateneu correspon a n- el ex-ministre de la Governació Sr. Ugarte.

—Els japonesos han bombetjat altra volta a Port Arthur, sa plassa li contestá vigorosament.

Dia 24.—El Sr. Maura diu qu' e- hi ha més de coranta candidats pera les quatre senadurías vitalicies vacants.—A consecuencia de s' enfonsament d' un rentador de Madrit resulten ferides nou persones.—A Córdoba a sa correguda de toros d' avuy queden sis toreros ferits.—El Jurat calificador de s' Esposició de Belles Arts declara desert el premi d' honor.—El Sr. Montero Rios declara que desitja s' unió de totes ses forces lliberals, y que si sa persona fora obstacle pera conseqüiro, éll seria ab gust soldat de fila dins el partit.

Dia 25.—Els republicans donen sa nota política, y en ses evidents discrepancies y fondes, desunions se fica s' atenció pública. Els de Barcelona están completament dividits, y en periòdichs y públics reunions se dirigeixen carregs gravissims.—La conferencia del compte de San Bernardo en el Ateneu es molt alogiada per s' esperit práctic que l' inspira.—El Consey de ministres eczamina de nou els presuposts generals y canvia impresions sobre ses procsimes tareas parlamentaries.

Dia 26.—La procsima apertura de Corts y ses conferencias que celebren els prohoms de la política animen sa vida pública y constitueixen tema abundant pera la premsa, sempre disposta al benèvol comentari de totes ses frivolidats.—Se diu que per irregularitats administratives, van a esser suspesos els Ajuntaments de Barcelona y Valencia.—Un periòdich de París ha publicat declaracions del Sr. Silvela grates a Fransa.

—Una vegada més el japonesos bombardetjen a Port Arthur. Sa situació d' aquesta plassa es molt més desaogada, assegurant que podrá resistir indefinidament.

Es CRONISTA.

Lladrades y moxonies

LA FESTA DEL CORPUS

Tothom n' ha quedat satisfet perqu' es sortida lluida. Del ofici d' es matí no'm direm res, ja que va esser en la metexa solemnidad dels altres anys. Are la procsessó d' escapvespre mereix especial menció per les deficiències que de cad' any anaven assentuánse més, y son estades un poch remediades; mos referim a la poca asistencia d' homos y dones que hi anaven, aconortanse amb veurerle passar; però enguany, molts s' han posat a fila resultant una procsessó plena y hermosa.

L' obría la bandera parroquial, y la seguien la Congregació Mariana de Sant Lluís, el col·legi de Sant Tomás d' Aquino, El Circol d' obrers Catòlics, amb bastant número, una comissió de congregants del Cor de Jesús y un' altre de fiyes de Maria vestides de Verge. Cada corporació duya el seu respectiu tabernacle y pendó o bandera. Després de les obrieries, venia la Creu parroquial amb sa comunidat y l' esbart de graciosos angelets que tiraven flors a la Custodia, seguint aquesta, les autoritats civil y militar y demés membres de s' ajuntament, cornetes y xaranga del Batalló y una companyia que feya l' escolta.

En derrer terma venia, de reta-

guardia, la bandera del Cor de Jesús amb sa nombrosa Congregació de dones, haventhi, ensá y enllá, chors de nines qui cantaven el trisagi dels àngels, fent un bo festival qui encantava.

Cubrien tota la carrera per ont tenia que passá la processó, els soldats qu' estaven de plantó, els quals, passada aquesta, s' incorporaven a ella.

L' Artilleria muntada ocupava el carré de Lloseta, tocant sa marxa real quant passá el Bon Jesús.

Comensant per avuy, tots els diumenges, entrada de fosca, hi heurá, en el Círcol d' Obrers Catòlics de aquesta ciutat, una plática que donará el seu Consiliari Mossen Francesch Rayó.

Sabem que serán aquestes pláticas sobre questions relligioses y socials y hi poren assistir además dels socis tots els homos que vajan acompanyats d' alguns d'aquets.

Axò mos agrada y, donada l'importancia d' aquestes reunions, estan segús que s' han de veure molt concorregudes.

Hem sabut que, particularment, se feyen diligencies per fer venir de Palma, se massa choral anomenada Orfeó Mallorquí. Molt mos agradaria se dugués a capital idea, així tendriem ocasió de sentir cosa bona y magnífica, segons ses referencies que tenim del mentat Chor.

Se compon d' unes 60 veus entre senyoretas, homos y nins.

Se projectava sa venguda p' el dia 12 d' aquest mes; Es matí cantarí una missa a la Parroquia y es vespre donaría un concert a n-es teatre.

Avuy se fá la festa del Corpus en l' esglesia de les relligioses de S. Jeroni. Festa tan antiga, que aquella comunitat la celebra desde la fundació del seu convent.

A les 5 del capvespre, que ja s'haurán cantades maitines y laudes, hi heurá sermó per Moss. Francesch Fluxá, capellá d' honor del Escelentíssim e Ilustríssim Senyor Bisbe de Mallorca. Tot seguit se ferá la processó per dins la clasta.

Dia 12 a la festa del Cor de Jesús, en la mateixa esglesia, predicará Mossen Pere Joan Beltrán, rector de S. Domingo.

A n-es carré de sa Murta, dijous un biniamé escrivia amb forsa d' esses moguent un escándol amb aquells vehinats que'l prengueren de broca.

Ja té ravó En Maura, en voler posá el consum demunt es suchs, men si no venrien tantes gateres.

S'acabá la devoció del més de les flors, en totes les esglesies amb una solemnidad y pompa may acostumada entre noltros. Els altars aparegueren sorprendents tanta era s' iluminaria y ses flors qui los cubria.

L' asistencia era nombrosa.

Inca progressa.

D. Antoni Sales mos ha fet sabre que ha uberta una panaderia a ca-seva, a n-es mercat, aont trobarán els parroquians pans, panets, enseyrades y tota classe de pastes, bones y barato, y qui no hu creu qu' hey vaja a provarles que no s'empanedirá.

Publicacions rebudes

El nombre 32 de la Revista Luliana, ab trebays de D. M. Gelabert Pvre, Antonio R. Pascual, monje del Cister, Moss. Joan Avinyó y d' En Tomás Forteza y Cortés, Mestre en Gay Saber.

El nombre 139 de Lo Missatger del Sagrat Cor de Jesús, ab trebays de Moss. Felix Sardá, Gabriel Palau, S. J, Angel Carbonell Pvre, Sor Eulalia Anzizu, Francesch de P. Ribas y Servet Pvre y altres.

El núm. 125 y 126 del satirich setmanari Cu-Cut!, ab forsa de ninots posant en solfa els totos y toreros.

El núm. 768 de la revista agrícola quinzenal L' Art del Pagés ab interessants sumari.

El núm. 682 de la revista agrícola El ab importants trebays.

Bolletí comercial

Mercat d' Inca

Preus que regiren a n' aquesta ciutat dijous passat:

		pessetes
Bassó.	es quintá	a 77'50
Xexa.	sa cortera	a 19'25
Blat.	id.	a 19'00
Ordi.	id.	a 11'50
Id. forasté.	id.	a 10'50
Sivada.	id.	a 8'25
Id. forastera.	id.	a 7'25
Faves cuitores.	id.	a 20'00
Id. ordinari.	id.	a 18'50
Id. per bestia.	id.	a 18'00
Blat de les Indies.	id.	a 16'00
Mongeres de confit.	id.	a 45'00
Id. blanques.	id.	a 36'00
Pasols.	id.	a 36'00
Ciurons.	id.	a 24'00
Gallines.	sa tersa	a 0'80
Galls.	id.	a 0'70
Conis.	id.	a 0'30
Ous.	sa dotzena	a 0'80
Patates.	es quintá, de 6	a 10'00
Olives.	sa barsella de 1'50	a 3'50
Safra.	s'unza	a 3'50

Moviment de població

Inscripcions fetes en el registre civil d' Inca durant els dies que s' espresen, idus Mes de Maig.

CASAMENTS

Dia 28 Bartomeu Socias, 25 anys, fadri, ab Maria Llompart, 21 anys, fadri-na

MORTS

« 24. Juan'Ayna Pieras Serra, 84 anys, veyesa, c. Bruy.
« 25. Juan Seguí Mateu, 16 mesos, Tubercuosis, c. Angel.
« 26. María Llobera Ferragut, 8 anys, Rosa, c. Angel.
Dia 28 Juan Alorda Beltrán, 15 anys, fadri, hipertrofia corazon, Distrit 5.

OSSOS Y LLEPADURES

Un ex Regidó amich méu me contava s' altre dia aquest pas:

«Quan s' Ajuntament nóstro va fé aquelles festes y alimares, amb motiu de sa venguda de ses trópes del Nort, un conegut me doná s' enhorabona per lo bé qu' havia quedat y lo que s' havia lluhit s' Ajuntament en aquella ocasió.

Jo, qu' a les hores era de La Sala, vaix respondre amb modestia:

—S' Ajuntament no ha fé sinó lo que déu. Era cosa d' axò.

—¡A poch, a poch! S' Ajuntament s' es lluhit y ha sabut queda bé: però no digues qu' haja fé lo que déu.

—Que vòls dí?

—Que s' Ajuntament, per fé lo que déu, havia de gastá 500,000 duros.»

SOLUCIONS A LO DEL NÚM. PASSAT

A la xarada.—Coco.

Canvi de titol

Diumenge prop vinent aquest setmanari, sortirá ab un altre nom. Obeix tal mudança a que fora d' Inca sols han vist amb el titol Es CA d' INCA, un nom vulgar, encara que per noltros es emblema de noblesa y fidelidad, per esser l' escut d' Inca.

Aquest motiu es estat que, moltes persones y entre elles algunes de indiscutible autoritat literaria, nos han aconseyat el canvi de titol, y, fins y tot, nos han promés la seva colaboració si feyem aquesta innovació.

La Redacció y les doctrines seran ses mateixes, això sí: procurarem presentar-mos amb sa clenxa més ben feta per fer-mos més agradables a n' el poble mallorquí ja qu' en la Roqueta no hi ha altre publicació d' aquesta naturalesa escrita en la llengua materna.

Els suscriptors d' Es CA d' INCA no hi perdrán res, el contrari hi agüanyerán molt, per això esperám que nos seguirán honrant en la seva subscripció.

A la idò, areveure y fins diumenge.

GANGA

FIL de línea telegráfica, usat, ni ha per venguda uns quatre cents kilos.

Per informes podran passar per sa administració telegráfica y allá daran conia.